

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3966/2021
08.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Мирослава Кисић Јовановић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Митровић, адвокат из ..., ради испуњења уговора и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2050/20 од 15.10.2020. године, у седници одржаној 08.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2050/20 од 15.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2050/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица Инђија П 485/17 од 19.02.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима исплати 10.891,46 евра са законском затезном каматом, коју прописује и наплаћује Европска централна банка за евро почев од 26.06.2012. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев за разлику између досуђене камате од 26.06.2012. године па до исплате и захтеване камате од 17.05.2012. године па до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да отклони недостатке у извођењу грађевинско-занатских радова на викенд кући тужилаца, која се налази у ..., у засеоку ... бр. ..., ближе одређених у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке одбијен је компезациони приговор туженог којим је тражио да се обавезу тужиоци да туженом исплате 2.435,60 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом по Закону о затезној камати од дана пресуђења до дана исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 371.603,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2050/20 од 15.10.2020. године, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у побијаном делу (ставови први, трећи, четврти и пети изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије туженог не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради чинидбе и накнаде штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, да тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, нити у ревизији указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, на основу чега овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради испуњења и накнаде штете поднета је 26.06.2012. године, а вредност предмета спора је 10.891,46 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано и неновчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**